Ασφυκτικά γεμάτο από επιβάτες και αποσκευές, τροχοδρομούσε κλυδονιζόμενο το Α 320 – 200 στην άσφαλτο του αεροδιαδρόμου του «Ελ. Βενιζέλου». Όταν μετά από 40 δεύτερα ξεκόλλησε τους τροχούς του ήταν πια, μια ιπτάμενη Βαβέλ.

Ελληνες, Ινδοί, Πακιστανοί, Άραβες, Ινδονήσιοι, Ευρωπαίοι συνέθεταν μια πολυποίκιλη εθνογραφία. Μετά από 4 ώρες, είχε βραδιάσει και προσγειωνόταν στο διεθνές αεροδρόμιο του Abu Dhabi. Εκεί, λιγότεροι από δυο στους δέκα κατοίκους είναι ντόπιοι. Όλοι οι υπόλοιποι είναι αλλοδαποί. Ο οδηγός του αυτοκινήτου που με παρέλαβε ήταν Ινδός. Στον αχανή στεγασμένο χώρο άφιξης των οχημάτων μπροστά στο ξενοδοχείο εκείνος από την πολυμελή ομάδα που ανοίγει την πόρτα είναι Τανζανός και ο ρεσεψιονίστ Βούλγαρος.

Καθώς πληκτρολογούσε στον υπολογιστή τα στοιχεία, τέσσερις τουλάχιστον φλόγες από ασετυλίνες διακρίνονταν πίσω από τα πανύψηλα φιμέ κρύσταλλα της ρεσεψιόν, ενίοτε διακοπτόμενες από τις σπίθες ενός τροχού και γράφανε μέσα στο σκοτεινό στερέωμα μια φωτεινή χορογραφία. Κάτω από τα φώτα των προβολέων μόλις που διακρίνονταν οι μορφές μερικών κρανοφόρων εργατών. Εκείνη η πρώτη εντύπωση της απίστευτης εργατικής Βαβέλ, που συγκροτούσε ένα πελώριο εργοτάξιο, έμελλε να με συνοδεύει συνέχεια σε εκείνο το τόπο.

Η ιδέα περί δείπνου σε τοπικό, κοντινό εστιατόριο είχε ναυαγήσει εν τη γεννέση της αφού δεν υπήρχε ούτε τοπικό, ούτε κοντινό. Όλα είναι απλωμένα, απαιτούν όχημα. Μια σύντομη βόλτα στα πέριξ ανέδειξε τους πρώτους ήχους, των
V
6,
V
8,
V
12, την βραδινή παρέλαση των ανυπολόγιστων, κάθε εθνικότητας, κυβικών και τετράτροχων αξιών αλλά και των αναρτημένων πανό που μας πληροφορούσαν ότι στο συγκεκριμένο έργο είχαν συμπληρωθεί πέντε εκατομμύρια εργατοώρες χωρίς ατύχημα.

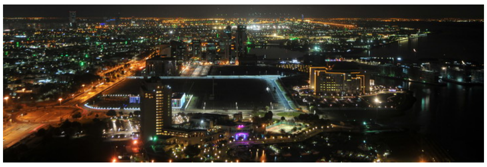

Η Πανσέληνος άπλωνε το φως της πάνω από την ευρύτερη περιοχή του κόλπου του Ομάν, αλλά δυσκολευόταν να συναγωνιστεί τη λαμπρότητα των φώτων του Abu Dhabi, το οποίο από τον 31ο όροφο φαινόταν μια ξεχωριστή πολιτεία.

Λίγες ώρες αργότερα,

ο πρώτος πρωινός ήλιος έλουζε το δωμάτιο με τις χλωμές του ακτίνες και σταματούσε τον ολιγόωρο ύπνο. Η πρωινή εικόνα της πόλης υπολειπόταν της νυκτερινής κατά πολύ. Μέσα Ιανουαρίου και η θερμοκρασία είναι ήδη πάνω από τους 25, το ταξί μας φέρνει στο χώρο της μαρίνας που φιλοξενεί την μεγάλη περιπέτεια του Volvo Ocean Race.

Φιλοξενούμαι πάνω στο Mar Mostro. Ένα από τα έξι ιστιοπλοϊκά που επιχειρούν σε αυτόν τον σχεδόν απάνθρωπο αγώνα. Πριν προχωρήσω στα σπλάχνα του σκάφους, ερωτώ αν μπορώ να φωτογραφήσω. “No cameras” απαντά βλοσυρά ο Ken Read, ο 51χρονος κυβερνήτης με την πυρόξανθη κόμη, πιθανότατα, με τον ίδιο τρόπο που συμπατριώτες του αξιωματικοί διοικούσαν τις πλωτές πολεμικές μηχανές τους στο θέρετρο του Ειρηνικού τη δεκαετία του '40. Αλλά και τούτο το σκάφος πολεμική μηχανή είναι. Τα πυρομαχικά του είναι τα πανιά και πυροβόλο η σχεδίασή του. Ακραία λιτό, κατάμαυρο το εσωτερικό με τις κουκέτες στερεωμένες στα πλευρά, τι κουκέτες δηλαδή, ένα αλουμινένιο πλαίσιο με δίχτυ, τον πετρελαιοκινητήρα, για τις μανούβρες στα λιμάνια, στο κέντρο και όλο τον ηλεκτρονικό εξοπλισμό διάσπαρτο. Μια υποτυπώδης κουζίνα και κάτι που έμοιαζε με τουαλέτα. Εννοείται πως τις μέρες των σφοδρών ανέμων, των τεράστιων ωκεάνιων κυμάτων το θαλασσινό νερό περνάει παντού. Τότε το πλήρωμα διεξάγει τον πόλεμό του και επικρατεί ένα οργανωμένο χάος. Πανιά, εξοπλισμοί, εργαλεία, κατακλύζουν κάθε εκατοστό επιφανείας και έντεκα έμπειροι θαλασσοπλόοι δίνουν ότι έχουν, για να κερδίσουν μια υπομονάδα ταχύτητας ακόμα. Επί ώρες, επί μέρες, επί εβδομάδες. Αφάνταστα σκληρό, απαιτητικό, γενναίο.

Για πρώτη φορά στην ιστορία του Volvo Ocean Race χρησιμοποιήθηκε το Abu Dhabi [illegible]

[illegible] Το

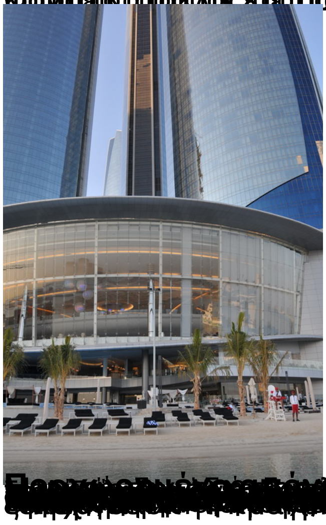

[illegible]

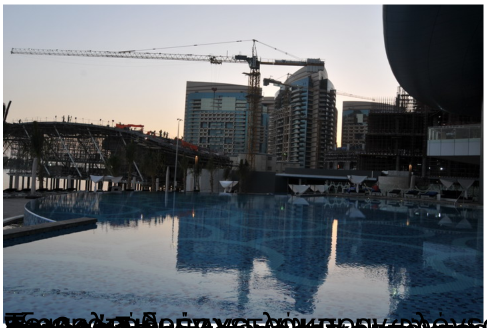

[illegible]

[illegible]